

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (sedmého senátu)

4. října 2007*

Ve věci C-349/06,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Verwaltungsgericht Darmstadt (Německo) ze dne 16. srpna 2006, došlým Soudnímu dvoru dne 21. srpna 2006, v řízení

Murat Polat

proti

Stadt Rüsselsheim,

SOUDNÍ DVŮR (sedmý senát),

ve složení J. Klučka, předseda senátu, J. N. Cunha Rodrigues (zpravodaj)
a U. Lõhmus, soudci,

* Jednací jazyk: němčina.

generální advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za německou vládu M. Lummou a C. Schulze-Bahr, jako zmocněnci,

- za italskou vládu I. M. Bragugliou, jako zmocněncem, ve spolupráci s W. Ferrante, avvocato dello Stato,

- za nizozemskou vládu H. Sevenster, dále pak C. Wissels, jako zmocněnkyněmi,

- za polskou vládu E. Ośnieckou-Tameckou, jako zmocněnkyní,

— za vládu Spojeného království V. Jackson, jako zmocněnkyní,

— za Komisi Evropských společenství V. Kreuzhitzem, jako zmocněncem,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- ¹ Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 59 dodatkového protokolu podepsaného dne 23. listopadu 1970 v Bruselu a uzavřeného, schváleného a potvrzeného jménem Společenství nařízením Rady (EHS) č. 2760/72 ze dne 19. prosince 1972 (Úř. věst. L 293, s. 1; Zvl. vyd. 11/11, s. 41, dále jen „dodatkový protokol“), jakož i článků 7 a 14 rozhodnutí rady přidružení č. 1/80 ze dne 19. září 1980 o vývoji přidružení (dále jen „rozhodnutí č. 1/80“). Rada přidružení byla zřízena Dohodou zakládající přidružení mezi Evropským hospodářským společenstvím a Tureckem, podepsanou dne 12. září 1963 v Ankaře Tureckou republikou na jedné straně a členskými státy EHS a Společenstvím na straně druhé, která byla uzavřena, schválena a potvrzena jménem Společenství rozhodnutím Rady 64/732/EHS ze dne

23. prosince 1963 (Úř. věst. 1964, 217, s. 3685; Zvl. vyd. 11/11, s. 10). Uvedená žádost se týká rovněž výkladu článku 28 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Úř. věst. L 158, s. 77, dále jen „směrnice 2004/38“).

- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi M. Polatem, tureckým státním příslušníkem, a Stadt Rüsselsheim ve věci řízení o vyhoštění z německého území.

Právní rámec

Dohoda o přidružení EHS-Turecko

- 3 Článek 59 dodatkového protokolu zní následovně:

„V oblastech, na které se vztahuje tento protokol, se Turecku nesmí poskytovat zacházení příznivější, než které si vzájemně poskytují členské státy na základě Smlouvy o založení Společenství.“

4 Článek 7 rozhodnutí č. 1/80 stanoví:

„Rodinní příslušníci tureckého pracovníka působícího na řádném trhu práce v členském státě, kteří získali povolení se k němu připojit:

- mají, s výhradou přednosti, která bude zajištěna pracovníkům z členských států Společenství, právo odpovědět na jakoukoli nabídku zaměstnání, pokud tam řádně pobývají po dobu nejméně tří let;
- jsou oprávněni k volnému přístupu k jakékoli zaměstnanecké činnosti podle svého výběru, pokud tam řádně pobývají po dobu nejméně pěti let.

Děti tureckých pracovníků, které ukončily odborné vzdělání v hostitelském státě, mohou nezávisle na délce svého pobytu v tomto členském státě za podmínky, že jeden z rodičů legálně vykonával zaměstnání v dotčeném členském státě po dobu nejméně tří let, odpovědět na jakoukoli nabídku zaměstnání ve zmíněném členském státě.“ *(neoficiální překlad)*

5 Podle čl. 14 odst. 1 téhož rozhodnutí:

„Ustanovení tohoto oddílu se použijí s výhradou omezení z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a veřejného zdraví.“ *(neoficiální překlad)*

Vnitrostátní právní úprava

- 6 Článek 47 odst. 1 cizineckého zákona (Ausländergesetz, BGBl. 1990 I, s. 1354) stanoví:

„(1) Cizí státní příslušník je vyhoštěn, pokud:

1. byl pravomocně odsouzen pro jeden nebo více úmyslně spáchaných trestných činů k trestu odnětí svobody nebo trestu pro mladistvé v délce alespoň tří let, nebo byl v průběhu pěti let pravomocně odsouzen pro úmyslně spáchané trestné činy k trestům odnětí svobody nebo trestům pro mladistvé v celkové délce alespoň tří let nebo bylo při posledním pravomocném odsouzení nařízeno ochranné opatření [...], nebo
2. byl pravomocně odsouzen pro úmyslně spáchaný trestný čin podle zákona o omamných látkách [...], pro výtržnictví [...] nebo porušování veřejného pořádku spáchaného v rámci zakázaného veřejného shromáždění [...] k trestu pro mladistvé v délce alespoň dvou let nebo k trestu odnětí svobody, a výkon trestu nebyl podmíněně odložen.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 7 Ze spisu vyplývá, že M. Polat, narozený dne 25. června 1972, vstoupil na území Německa v roce 1972, krátce po svém narození, z titulu sloučení rodiny se svými rodiči žijícími na německém území. Jeho otec vykonával přerušovaně zaměstnání od roku 1971 do roku 1991 a od 1. října 1991 pobírá starobní důchod.
- 8 M. Polat absolvoval svou školní docházku v tomto členském státě a získal v něm diplom o ukončení středoškolského vzdělání. Od 11. července 1988 je držitelem povolení k trvalému pobytu v Německu.
- 9 Od roku 1989 do roku 1992 vykonával zaměstnání na letišti ve Frankfurtu.
- 10 Od 1. února 1996 do 28. listopadu 1997 M. Polat v Turecku vykonával svou vojenskou službu. Po svém návratu do Německa byl znovu od roku 1998 do roku 2000 zaměstnán a od roku 1998 do roku 2006 bydlel v bytě svých rodičů, který v roce 2000 udal jako své trvalé bydliště. V tomto roce svým rodičům finančně přispíval částkou 200 eur měsíčně a měl příjem od 400 do 1 400 eur měsíčně. Od roku 2000 pobíral dávky v nezaměstnanosti a vykonával pouze krátkodobá zaměstnání.
- 11 Ještě jako nezletilý M. Polat porušil právní předpisy o omamných látkách a dopustil se i krádeží. Poté, co dosáhl věku 21 let, byl osmnáctkrát odsouzen pro trestný čin – převážně za krádeže a porušení zákona o omamných látkách – nejprve k peněžitým trestům (devětkrát mezi roky 1994 a 1995), a následně rovněž k podmíněným trestům odnětí svobody (mezi roky 1998 a 2004).

- 12 Dopisem ze dne 16. července 2001 mu vnitrostátní orgány sdělily, že z důvodu spáchaných trestných činů mají v úmyslu nařídit jeho vyhoštění. Tyto orgány však po jeho přijetí do léčebného zařízení od zamýšleného vyhoštění upustily.
- 13 Amtsgericht Frankfurt am Main a Amtsgericht Rüsselsheim v důsledku častých přerušení léčby závislosti na omamných látkách a přetrvávání protiprávního chování M. Polata zrušily odklad výkonu uložených trestů a od 23. června 2004 do 8. února 2006 vykonal trest odnětí svobody.
- 14 Rozhodnutím ze dne 14. října 2004 Stadt Rüsselsheim uložil vyhoštění M. Polata z německého území a nařídil bezodkladný výkon tohoto opatření. Toto rozhodnutí bylo odůvodněno skutečností, že trestné činy spáchané M. Polatem a s nimi související odsouzení jsou zakládajícími znaky povinnosti vyhoštění uvedené v čl. 47 odst. 1 bodu 1 cizineckého zákona.
- 15 Příslušný správní orgán měl v tomto ohledu za to, že se M. Polat v Německu nezačlenil. Peněžité tresty ani podmíněné tresty odnětí svobody, jakož i výstrahy cizinecké služby mu nezabránily v tom, aby spáchal jiné závažné trestné činy. Musí být považován za pachatele recidivistu a jeho vyhoštění je nezbytné a nevyhnutelné ze zvláštních důvodů prevence.

- 16 Vzhledem k tomu, že stížnost proti rozhodnutí o vyhoštění byla zamítnuta, M. Polat podal dne 3. srpna 2005 u Verwaltungsgericht Darmstadt žalobu, přičemž tvrdil, že byl uvězněn poprvé a že aktivně hledal místo ve zdravotnickém středisku za účelem absolvování léčby závislosti na omamných látkách. Za těchto podmínek existují realistické vyhlídky na opětovné začlenění do společnosti.
- 17 Za těchto podmínek se Verwaltungsgericht Darmstadt rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je slučitelné s článkem 59 dodatkového protokolu [...], že turecký státní příslušník, který se jako dítě z titulu sloučení rodiny přistěhoval ke svým rodičům vykonávajícím zaměstnání ve Spolkové republice Německo, neztrácí právo pobytu související s právem volného přístupu k jakékoli zaměstnanecké činnosti podle svého výběru, které pro něj vyplývá z čl. 7 [prvního pododstavce] druhé odrážky rozhodnutí [...] č. 1/80 – kromě případů stanovených článkem 14 [tohoto] rozhodnutí, a jestliže opustí území hostitelského členského státu na podstatnou dobu a bez legitimních důvodů – i když poté, co dosáhl věku 21 let, již nežije se svými rodiči a tito rodiče jej již nevyživují?

V případě záporné odpovědi na první otázku:

2) Získá turecký státní příslušník, jehož práva vyplývající z čl. 7 [prvního pododstavce] druhé odrážky rozhodnutí č. 1/80 zanikla za podmínek uvedených v první otázce, opětovně tato práva, jestliže se po dovršení věku 21 let na období přesahující 3 roky vrátí do domácnosti svých rodičů, kde může bezplatně bydlet a je bezplatně vyživován, a jeho matka během tohoto období vykonává méně významné zaměstnání (uklízečka zaměstnaná pravidelně na 30 až 70 hodin měsíčně, částečně na 20 hodin měsíčně)?

V případě kladné odpovědi na druhou otázku:

- 3) Mění se právní situace, jestliže byl rodinný příslušník během života ve společné domácnosti s pracovníkem (od 30. srpna 2001 do 20. června 2002 a od 2. října 2003 do 8. ledna 2004) několikrát hospitalizován za účelem absolvování léčby?

- 4) Mění se právní situace, jestliže měl turecký státní příslušník během života ve společné domácnosti s pracovníkem vlastní pravidelný měsíční příjem pohybující se od 400 eur do 1 400 eur?

V případě, že je třeba vycházet ze zásady zachování práv vyplývajících z čl. 7 [prvního pododstavce] druhé odrážky rozhodnutí č. 1/80 [v případě kladné odpovědi na první otázku nebo na druhou otázku a záporné odpovědi na třetí a čtvrtou otázku]:

- 5) Může se turecký státní příslušník, který požívá práv přiznaných čl. 7 [prvním pododstavcem] druhou odrážkou rozhodnutí č. 1/80 a který od roku 1972 žije na spolkovém území, dovolávat zvláštní ochrany před vyhoštěním uvedené v čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38/ES [...]?

- 6) Mění se právní situace, jestliže turecký státní příslušník během deseti let předcházejících přijetí rozhodnutí o vyhoštění pobýval od 1. února 1996 do 28. listopadu 1997 v Turecku za účelem výkonu své vojenské služby?

V případě záporné odpovědi na pátou otázku nebo kladné odpovědi na šestou otázku:

- 7) Může se turecký státní příslušník, který požívá práv přiznaných čl. 7 [prvním pododstavcem] druhou odrážkou rozhodnutí č. 1/80 a který od roku 1972 žije na spolkovém území, dovolávat zvláštní ochrany před vyhoštěním uvedené v čl. 28 odst. 2 směrnice 2004/38/ES?

V případě záporné odpovědi na sedmou otázku:

- 8) Může se turecký státní příslušník, který požívá práv přiznaných čl. 7 [prvním pododstavcem] druhou odrážkou rozhodnutí č. 1/80, dovolávat zvláštní ochrany před vyhoštěním uvedené v čl. 28 odst. 1 směrnice 2004/38/ES?

V případě, že by bylo třeba vycházet ze zásady zachování práv vyplývajících z čl. 7 [prvního pododstavce] druhé odrážky rozhodnutí č. 1/80 [...]:

- 9) Může velký počet méně závažných trestných činů (hlavně majetkových trestných činů), které samy o sobě, posuzovány jednotlivě, nemohou zakládat skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu, kterou by byl dotčen základní zájem společnosti, z důvodu vysokého počtu trestných činů odůvodňovat vyhoštění, jestliže je třeba očekávat, že budou spáchány další trestné činy a že za podobných okolností nejsou vůči tuzemcům přijímána žádná opatření?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 18 Jelikož podstatou této otázky je určit důvody, pro které takový turecký státní příslušník jako M. Polat může ztratit práva, která jsou mu v hostitelském členském státě přiznána čl. 7 prvním pododstavcem druhou odrážkou rozhodnutí č. 1/80 v oblasti volného přístupu k jakékoli zaměstnanecké činnosti podle svého výběru, a v souvislosti s tím v oblasti pobytu, tato otázka spadá do téhož právního a skutkového rámce jako otázka, jež vedla k vydání rozsudku ze dne 18. července 2007, Derin (C-325/05, Sb. rozh. s. I-6495).
- 19 Tyto dvě otázky, které byly položeny tímž předkládajícím soudem, vycházejí z téhož odůvodnění a jsou formulovány naprosto stejně.
- 20 První otázka položená v projednávané věci tudíž vyžaduje tutéž odpověď, jako je odpověď poskytnutá ve výše uvedeném rozsudku Derin.
- 21 Na první otázku je tedy třeba odpovědět tak, že turecký státní příslušník, který jako dítě získal povolení vstoupit na území členského státu v rámci sloučení rodiny a který nabyl právo volného přístupu k jakékoli zaměstnanecké činnosti podle svého výběru na základě čl. 7 prvního pododstavce druhé odrážky rozhodnutí č. 1/80, ztrácí v hostitelském členském státě právo pobytu, které souvisí s uvedeným právem volného přístupu, pouze ve dvou případech, a to:

- v případech stanovených v čl. 14 odst. 1 tohoto rozhodnutí, nebo

- jestliže opustí území dotyčného členského státu na podstatnou dobu a bez legitimních důvodů,

i když je starší 21 let, již není na svých rodičích závislý, nýbrž v dotyčném členském státě vede nezávislý život, a nebyl k dispozici na trhu práce po dobu několika let z důvodu výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody v takové délce trvání, který mu byl uložen.

V takové situaci, jako je situace žalobce v původním řízení, není předcházející výklad neslučitelný s požadavky článku 59 dodatkového protokolu.

Ke druhé až čtvrté otázce

- 22 S ohledem na odpověď poskytnutou na první otázku není namístě rozhodovat o druhé, třetí a čtvrté otázce.

K páté až osmé otázce

- 23 Podstatou těchto otázek předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat společně, je to, zda osoba, která se nachází v situaci žalobce v původním řízení, může uplatňovat práva, která vyplývají z článku 28 směrnice 2004/38.

- 24 Podle tohoto soudu je uplatnění směrnice 2004/38 odůvodněno tím, že Soudní dvůr vykládal článek 14 rozhodnutí č. 1/80 ve světle směrnice Rady 64/221/EHS ze dne 25. února 1964 o koordinaci zvláštních opatření týkajících se pohybu a pobytu cizích státních příslušníků, která byla přijata z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví (Úř. věst. 1964, 56, s. 850; Zvl. vyd. 05/01, s. 11). Vzhledem k tomu, že tato směrnice byla nahrazena směrnicí 2004/38 a že podle čl. 38 odst. 3 této směrnice se odkazy na zrušená ustanovení a směrnice považují za odkazy na směrnici 2004/38, je třeba napříště pro upřesnění působnosti článku 14 rozhodnutí č. 1/80 odkazovat na tuto směrnici.
- 25 Je třeba připomenout, že podle čl. 38 odst. 2 směrnice 2004/38 byla směrnice 64/221 zrušena s účinkem od 30. dubna 2006.
- 26 Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o vyhoštění M. Polata bylo přijato dne 4. října 2004 a žaloba k předkládajícímu soudu byla podána dne 3. srpna 2005, je třeba konstatovat, že v rozhodné době z hlediska skutečností v původním řízení byla směrnice 64/221 stále ještě v platnosti.
- 27 Vzhledem k tomu, že směrnice 2004/38 tedy není použitelná na spor v původním řízení, není namístě odpovídat na pátou až osmou otázku.

K deváté otázce

- 28 Podstatou této otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 14 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby velký počet méně závažných trestných činů, které, posuzovány jednotlivě, nemohou zakládat skutečnou

a dostatečně závažnou hrozbu, kterou by byl dotčen základní zájem společnosti, mohl odůvodňovat rozhodnutí o vyhoštění přijaté vůči tureckému státnímu příslušníkovi, jestliže je třeba očekávat, že budou spáchány další trestné činy a že za stejných okolností nejsou v rámci odsouzení pro trestný čin vůči tuzemcům přijímána žádná opatření.

29 Podle ustálené judikatury musejí být zásady přijaté v rámci článků 39 ES až 41 ES v co největším možném rozsahu vztaženy na turecké státní příslušníky, kterým náleží práva uznaná rozhodnutím č. 1/80 (viz zejména rozsudky ze dne 6. června 1995, Bozkurt, C-434/93, Recueil, s. I-1475, body 14, 19 a 20, jakož i ze dne 11. listopadu 2004, Cetinkaya, C-467/02, Sb. rozh. s. I-10895, bod 42).

30 Z toho vyplývá, že pokud jde o určení působnosti výjimky veřejného pořádku uvedené v čl. 14 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80, je třeba odkázat na výklad stejné výjimky v oblasti volného pohybu pracovníků, kteří jsou státními příslušníky členských států Společenství. Takový výklad je o to více odůvodněný, je-li znění zmíněného ustanovení téměř totožné se zněním čl. 39 odst. 3 ES (rozsudek ze dne 10. února 2000, Nazli, C-340/97, Recueil, s. I-957, bod 56, a výše uvedený rozsudek Cetinkaya, bod 43).

31 Podle čl. 3 odst. 1 směrnice 64/221 se však opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí zakládat výlučně na chování dotyčné osoby. Odstavec 2 tohoto článku upřesňuje, že odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.

- 32 Z existence odsouzení pro trestný čin tak lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalý ohrožení veřejného pořádku (viz zejména rozsudky ze dne 27. října 1977, Bouchereau, 30/77, Recueil, s. 1999, bod 28; ze dne 19. ledna 1999, Calfa, C-348/96, Recueil, s. I-11, bod 24, a ze dne 7. června 2007, Komise v. Nizozemsko, C-50/06, Sb. rozh. s. I-4383, bod 41).
- 33 Soudní dvůr vždy zdůrazňoval, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku ze základní zásady volného pohybu osob, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně (rozsudek ze dne 28. října 1975, Rutili, 36/75, Recueil, s. 1219, bod 27; výše uvedený rozsudek Bouchereau, bod 33; rozsudek ze dne 27. dubna 2006, Komise v. Německo, C-441/02, Sb. rozh. s. I-3449, bod 34, a výše uvedený rozsudek Komise v. Nizozemsko, bod 42).
- 34 Podle ustálené judikatury předpokládá uplatnění pojmu veřejného pořádku vnitrostátním orgánem kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečné a dostatečně závažné hrozby, kterou je dotčen základní zájem společnosti (výše uvedený rozsudek Rutili, bod 27; rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01 a C-493/01, Recueil, s. I-5257, bod 66, jakož i výše uvedený rozsudek Komise v. Německo, bod 35).
- 35 Konkrétněji již Soudní dvůr rozhodl o tom, že tureckého státního příslušníka lze prostřednictvím vyhoštění zbavit práv, která pro něj vyplývají přímo z rozhodnutí č. 1/80, pouze tehdy, když je toto opatření odůvodněno okolností, že osobní chování dotyčného vyvolává konkrétní nebezpečí nových závažných porušení veřejného pořádku. Takové opatření tedy nemůže být nařízeno automaticky v důsledku odsouzení pro trestný čin a za účelem všeobecné prevence (výše uvedený rozsudek Nazli, body 61 a 63, jakož i rozsudek ze dne 7. července 2005, Dogan, C-383/03, Sb. rozh. s. I-6237, bod 24).

36 K tomu účelu je existence několika odsouzení pro trestný čin sama o sobě irelevantní.

37 Navíc z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že odsouzení tuzemců odpovědných za takové trestné činy, jako jsou ty, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění, které je předmětem původního řízení, není spojeno s žádnou vedlejší sankcí.

38 V tomto ohledu stačí připomenout, že výhrady obsažené v člancích 39 ES a 46 ES umožňují členským státům, aby vůči státním příslušníkům jiných členských států zejména z důvodů veřejného pořádku přijímaly opatření, která nemohou uplatnit vůči svým státním příslušníkům, v tom smyslu, že nemají pravomoc vyhostit tyto posledně uvedené státní příslušníky z území příslušného členského státu, jehož jsou státními příslušníky, nebo jim do něj zakázat přístup (viz rozsudky ze dne 4. prosince 1974, van Duyn, 41/74, Recueil, s. 1337, body 22 a 23; ze dne 18. května 1982, Adoui a Cornuaille, 115/81 a 116/81, Recueil, s. 1665, bod 7; výše uvedený rozsudek Calfa, bod 20, a rozsudek ze dne 26. listopadu 2002, Oteiza Olazabal, C-100/01, Recueil, s. I-10981, bod 40).

39 S ohledem na předcházející úvahy je třeba na devátou otázku odpovědět tak, že čl. 14 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby bylo rozhodnutí o vyhoštění přijato vůči tureckému státnímu příslušníkovi, který byl několikrát odsouzen pro trestný čin, pokud jeho osobní chování představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti. Předkládajícímu soudu přísluší, aby ověřil, zda je tomu tak ve věci v původním řízení.

K nákladům řízení

- 40 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (sedmý senát) rozhodl takto:

- 1) **Turecký státní příslušník, který jako dítě získal povolení vstoupit na území členského státu v rámci sloučení rodiny a který nabyl právo volného přístupu k jakékoli zaměstnanecké činnosti podle svého výběru na základě čl. 7 prvního pododstavce druhé odrážky rozhodnutí č. 1/80 ze dne 19. září 1980 o vývoji přidružení přijatého radou přidružení, která byla zřízena dohodou o přidružení mezi Evropským hospodářským společenstvím a Tureckem, ztrácí v hostitelském členském státě právo pobytu, které souvisí s uvedeným právem volného přístupu, pouze ve dvou případech, a to:**

— v případech stanovených v čl. 14 odst. 1 tohoto rozhodnutí, nebo

— jestliže opustí území dotyčného členského státu na podstatnou dobu a bez legitimních důvodů,

i když je starší 21 let, již není na svých rodičích závislý, nýbrž v dotčném členském státě vede nezávislý život, a nebyl k dispozici na trhu práce po dobu několika let z důvodu výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody v takové délce trvání, který mu byl uložen.

V takové situaci, jako je situace žalobce v původním řízení, není předcházející výklad neslučitelný s požadavky článku 59 dodatkového protokolu podepsaného dne 23. listopadu 1970 v Bruselu a uzavřeného, schváleného a potvrzeného jménem Společenství nařízením Rady (EHS) č. 2760/72 ze dne 19. prosince 1972.

- 2) Článek 14 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby bylo rozhodnutí o vyhoštění přijato vůči tureckému státnímu příslušníkovi, který byl několikrát odsouzen pro trestný čin, pokud jeho osobní chování představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti. Předkládajícímu soudu přísluší, aby ověřil, zda je tomu tak ve věci v původním řízení.**

Podpisy.